

som vi hørte det lige før, bliver til en debat om EU, for og imod, eller til en debat, som vi også hørte det tidligere, om faste forbindelser mellem Danmark og Tyskland.

Hvorom alting er, vil jeg begynde dér, hvor jeg synes at det nordiske samarbejde er bedst og skal være det, nemlig med de forhold, der vedrører det praktiske samarbejde mellem landene.

Eksemplet med det fælles nordiske samarbejde omkring ambassaderne i Berlin er bragt frem flere gange i debatten, og det vil jeg også godt indledningsvis bruge som det bedste og seneste eksempel på, hvor godt det kan blive, når de nordiske lande går sammen i et samarbejde.

Det praktiske samarbejde giver ikke altid de store overskrifter i medierne, men ikke desto mindre er samarbejdet der, og det er for mig at se det vigtigste. Eksemplerne på, at samarbejdet måske så ikke altid fungerer godt nok, er der også. Øresundsbroen – som er blevet til uden Kristeligt Folkepartis stemmer, skal jeg sige, men alligevel – har jo i hvert fald forstærket samarbejdet i hele Ørestadsregionen og har betydning for den, men også for hele Norden. Og i den sammenhæng er det jo, at vi bl.a. støder på nogle af de praktiske problemer, der er i det samarbejde, der så burde være, men som altså ikke er mellem de nordiske lande, i det her tilfælde mellem Danmark og Sverige, det gælder på skatteområdet, det gælder på uddannelsesområdet. I den forstand må vi jo så konstatere, at der fortsat er meget at tage fat på for de nordiske lande, for samarbejdsministrene og Nordisk Ministerråd generelt og selvfølgelig også for Nordisk Råd.

I forhold til samarbejdsministerens redegørelse fra sidste år synes jeg, det er glædeligt i år at kunne konstatere også i forhold til den redegørelse, som ministeren har fremlagt – og den takker jeg for – at vi nu har fået igangsat Nordplus-miniprojektet. Det var jo et af de temaer, som var meget oppe i debatten sidste år, og også det er for mig at se et af de meget konkrete eksempler på, hvordan det praktiske samarbejde i Norden kan og skal fungere, og hvor vi trækker på det, som er den fælles styrke, nemlig den kulturelle udveksling, på det, at vi også i den forbindelse lærer hinandens sprog bedre at kende.

Jeg er også glad for, at ministeren i sin redegørelse omtaler frivillighedssektoren. Det er et spørgsmål, som Nordisk Ministerråd, men også

Nordisk Råd har været meget optaget af siden sidste session. Jeg tror, at netop det engagement, vi oplever i Nordisk Råd på de her områder, skyldes, at vi jo her finder nogle af vores fælles kulturelle rødder inden for det nordiske samarbejde. Det er en af styrkepositionerne. Det er et af de områder, som vi i fællesskab kan og skal udvikle i de kommende år. Derfor er jeg glad for, at det har fundet plads i ministerens redegørelse.

I forhold til afsnittet i redegørelsen om nær-områderne, hvor regeringen lægger op til, at der skal satses på Kaliningrad, vil jeg sige, at jeg er enig i den prioritering. Jeg mener også, at det er vigtigt, at vi går videre på den front dér, og derfor vil jeg da også godt høre, hvordan regeringen forestiller sig at Norden skal blive mere synlig i Kaliningrad. Vi forestiller os i hvert fald fra Kristeligt Folkepartis side, at det må være et af de næste steder, hvor man opretter et egentligt informationskontor eller i hvert fald en informationsenhed, for at Norden dér kan blive mere synlig.

Ministeren er i sin redegørelse til sidst inde på fremtiden for det nordiske samarbejde. Kristeligt Folkeparti er enig med regeringen i, at det allerede nu er nødvendigt at overveje, om det nordiske samarbejde har fundet sin rette form og sit rette indhold. Der skete ændringer 5 år tilbage, som på nogle punkter har styrket det nordiske samarbejde, men på andre punkter måske ikke helt har levet op til det, som vi forventede. I hvert fald synes jeg, at der for Nordisk Råds vedkommende er grund til at sige, at den orientering, der er set i Nordisk Råd i retning af mere partigruppeorientering, ikke entydigt kan siges at have ført til en større grad af politisering i Nordisk Råd, og det er jo på sin vis paradoksalt, at det ikke er sket, for det var jo målet med partigruppeorienteringen. Det er en skam, for Nordisk Råd bør være en platform først og fremmest for politiske debatter mere end debatter om, hvordan vi flytter nogle få kroner i budgettet, selv om det er i tusind-kronerstørrelse.

Jeg ser frem til, at regeringen fremlægger et formandskabsprogram. Jeg forstod, at et væsentligt omdrejningspunkt i den sammenhæng vil være en diskussion om velfærdssamfundet fremover. Jeg synes, det er et rigtigt og velvalgt tema fra regeringens side for at sætte sit præg på det, der skal ske, når formandsperioden indledes, og vi ønsker regeringen lykke til med det.